

PÓSFAI GYÖRGY (1956) Szeged

PÓSFAI GYÖRGY

Tulleriák

SZERELMI AFFÉR

Tull úr örült, mert rájött, miért számolja a kortyokat, ha a vízcsap alá tartott tenyeréből iszik. Zavarta ugyanis a jelenség: míg ilyenkor önkéntelenül számolja a kortyokat, más esetben, például ha pohárból iszik, eszébe sem jut számolgatni. Miért ez a különbség? Most megvilágosodott: ha pohárból iszik, a pohár mérete eleve eligazítást ad arról, mennyit iszik. A folyamatosan csorgó víz viszont nem ad ilyen támpontot, muszáj a kortyokat számolgatni, hogy legyen valami fogalma, eleget ivott-e már. Ez persze bonyolítja kicsit a dolgokat, bezavar a számszimpátia: a szomjoltást lehetőleg kellemes számnál kell abbahagyni. A páratlan számú korty lehetőleg kerülendő, a 8 túl szabályos, a 10 túl kerek, leginkább a 12 felel meg. Persze különleges hangulatban, hirtelen ötlettel bármilyen számnál meg lehet állni.

Ez tehát tisztázódott, s közben a parkban már hangolnak a madarak. Reggelente ugyan még fagyos, kemény a föld, tavalyi levelek zörögnek a járművek sópró huzatában, de már színesebb dzsekik váltják a sötét kabátokat, földpárák emelkednek a talajból, a folyó még gyorsabban szalad dél felé, és a hajléktalanok kart karba öltve, nagyokat dobbantva vonulnak végig a főutcán. Tavasz van a levegőben.

Meg Tull úr szervezetében. Elég volt csak kimozdulnia a hosszú tél után, beleszippantani a levegőbe, és máris szerelmes lett. Nagyon jó érzés. Szinte lebegve jár, felszabaduló endorfinok bódítják, kedélyesen bólogat, nem veszekszik senkivel. Csupa izgalom az élet, csupa remegő várakozás, vágytisztá epekedés, a tökéletes pillanat beteljesedésének ígérete.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy Tull úr teljesen elvesztette volna a realitásérzékét. Nem, egy percig sem feledte, hogy a szerelem – ahogy a népdal szól – végső soron nem más, mint szívfájdalom. Mert jöhet egy akármennyire kívánatos, akármennyire hozzá illő pár, akivel véletlenül egymásra találnak, és lehetnek olyan élményeik, hogy szinte túlcsordul a világ, előbb-utóbb jönnek a bonyodalmak. A nő egyszer csak elbőffenti magát. Túl sok pacsulit borít véletlenül magára. Késik két percet. Kiderül, hogy saját igényei vannak, egyszer-másszor még hisztis rohamot is kap. Időnként horkol, áthúzza magára a takarót. Megfázik, beteg lesz, kedvetlen. Meg ott ólálkodnak a társadalmi körülmények. Az irigykedő, sőt mohó pillantások a tesztoszteronszagú hímeiktől. A nőnek lesznek kolléganői, akik számára érthetetlen dolgokról fecsegnek. Tull urat párjával együtt hívják meg, nem csak hozzá beszélnek, sőt levegőnek nézik. Meg aztán a repülőjegy is a duplájába kerül. A lakásba új tárgyak kerülnek, a ruháspolc zsúfolt lesz, kifogy a kávé, és valaki napozni akar a kertben.

Így megy ez, de a szerelem akkor is mindent elsöpör, és Tull úr, a higgadt ember, bódulatában írásra ragadtatja magát:

Emlékmás

Akkor leszel majd igazi, ha már csak emlék leszel. Hangtalan, testtelen, titkos, másoknak láthatatlan.

Beleférsz majd bármelyik zsebembe, magammal vihetlek minden utamra, bármikor könnyedén elővehetlek, széthajtogathatlak, alakíthatlak, te leszel az olvasnivalóm, derékaljam, esernyőm, tartalék elemőzsiám.

És mindig a legjobb formád mutathatod, nem győzlek csodálni, mindig friss és illatos vagy, mindig aggódsz, ragaszkodsz, nevetsz, és sosem haragszol.

Ha pedig rossz az éjszakám, te leszel a kéznél lévő altatóm.

Egyelőre azonban még nem tartunk itt. Valami szépet is kellene írni neki, hiszen mégiscsak életének egy szakaszát vele tölti, neki szenteli.

Kedves Életszakaszom! Akármennyire óriási horderejű ez a megszólítás, ezt mégsem mondhatja neki. Azt reagálja majd: mi az, hogy szakasz? Én csak egy röpké, mulandó szakasza vagyok az életednek? Nem az egyetlen, örök szerelmed? És semmi értelme nem lenne magyarázkodni, hogy ez valójában a legtöbb, amit mondhat, hiszen eddig nem ismerte, tehát van egy kezdet, és előbb-utóbb úgyis van egy vég is, tehát maximum egy szakasz lehet ez a gyönyörű egymásra találásuk... Nem, Tull úr racionalitása nem hódító stratégia, meg kell adnia magát a női érzelmi logikának, és legalább annyit engedni, hogy na jó, legyen félegyenes, ignoráljuk a véget, vagy keressünk valamilyen lenyelhető kifogást, simítsuk el ezt az ügyet szépen. Le is firkantott valamit, leöntötte egy kis érzellemmel, abban a reményben, hogy ez majd tetszik:

Geometria

Kedves szakaszom ebben az egydimenziós létben (mi más lehetnél), mondanám, de ebből nem kérsz. Pontról meg szó sem lehet, ezen rég túl vagyunk.

Legyél hát akkor kedves félegyenesem, hunyjuk be a szemünket, tekintsük a várható elpatkolásunkat tárgytalannak, rúgjuk fel a biológiai geometriát, irány az öröklét.

Vagy ne is rúgjuk fel, hanem kalandozzunk benne más irányba, újabb dimenziókba. Kössük össze az egyeneseket, legyünk derékszög, vagy inkább síkidom, négyzet, rombusz, trapéz, ötszög, oktaéder, sőt, kimerészkedve a harmadik irányba, legyünk egy test (ez különösen jól hangzik). Vegyünk például egy kúpot. Vagy egy paralelepipedont, ilyet még úgysem csinált senki más.

De legyél leginkább egy bonyolult, szabálytalan test, 3D-ben kinyomtatva, pontosan olyan alakra, amilyen vagy.

Tull úr elégedett volt. Jól halad a szerelmi afférja. Annyira jól, hogy egy kicsit meg is feledkezett magáról, álmodozásra ragadtatta magát, s szinte akaratlanul ellenére is teljesen elöntötte minden porcikáját a szerelem. Hiába, nagy a szerelem hatalma, úrrá lesz a legjózanabb elmén is, pláne, ha valakinek ilyen tökéletes a párja! Tull úr sóhajtott, és megadva magát a szerelemnek és a fizikáltságának, révületében írt még egy légius feljegyzést kettejük különleges, sokat megérő, sokat látó viszonyáról:

Kötélen

Itt lógunk, felcsíptetve a kötélre, egy overall meg egy fürdőköpeny. Kilógattak száradni, aztán elfeledkeztek rólunk.

Már jó ideje csak száradunk, himbálódzunk, magunkba szívjuk a kert illatát, nappal puhán susogunk, éjjel nyirkosak leszünk, reggel felengedve párállunk. Néha beborul, csöpögni kezd, megszívjuk magunkat, néha be is penészedünk. Aztán megint jönnek a szárító fuvallatok, a taglózó napsütés, megint kiszáradunk. Jövő-menő madárcáka pihennek meg rajtunk (itt-ott le is piszkítanak).

Aztán vihar jön, a feltámadó szél ide-oda dobál, ráncigál, féltő, hogy megszagat, letép, és elszállunk külön-külön más irányba, de kitartunk, jól odacsíptettek, csak a nyúlványaink gubancolódnak össze.

Aztán lecsendesül a vihar, csak gyöngye szellő marad, szétgubancol és újra összepaskol, és mi egyre csak szikkadunk, rojtosodunk, szagosodunk, és álmodozva tovább lengedezünk ég és föld között.

LAKNER ZSUZSA, Csodálatos élet, 2015

LAKNER ZSUZSA, Godot, 2015

Tull úr örült, hogy ilyen szépen halad a szerelmi afférja. Tulajdonképpen, hogy így átélt mindent, talán le is zárhatná, mielőtt jön valaki, és mindent összezavar.

TISZTELT ULTRAHANG!

Tull úr levette a nagy zöld irattartót a polcról, kivett pár papírlapot, beléjük nézett, aztán párat a táskájába csúsztatott, és kiment a lengyel piacra. Elsétált a ragyogó, de falsul kongó, vékony edények bódéja előtt, nem foglalkozott az egyszer használatos strandpapucsockkal, a bizonytalan lejáratú dátumú szárazelemekkel, egyenest a piac közepén álló, lehajtott oldalú lakókocsihoz tartott.

– Tessék, tessék – szólt le a kocsiból a szakállas fiatalember meggyőző-dés nélkül –, mi jót hozott? – Látásból már ismerték egymást.

Tull úr belenézett a táskájába.

– Van itt egy időpont a fogorvoshoz, fogkőtisztítás, ellenőrzés.

A fiatalember nem jött lázba, kissé unottan megvonta a vállát.

– Jó kezű orvos, megbízható és főleg olcsó! – kínálta tovább Tull úr a portékát, és mivel a szakállas továbbra sem mutatkozott készségesnek, hozzátette: kettő van, egymástól fél évre.

– Na jó, lássuk – mondta a szakállas, lenyúlt a pult magasából, elvette a lapokat, vetett rájuk egy pillantást. – Rendben, mit szeretne, készpénz vagy csere?

– Hasi ultrahangra lenne szükségem – mondta Tull úr. – Rakoncátlankodik a barátom hólyagja – tette hozzá szükségtelenül, és közben kissé félrenézett.

A fiatalember elfordult, hátul egy dobozban kotorászott, majd lenyújtott egy lapot Tull úrnak. Makulátlan, hibátlan beutaló volt. Tull úr élvezettel olvasta:

Tisztelt Ultrahang!

Kérem beteg hasi ultrahangját.

Kórisme: bal veséből terimet távolítottak el.

tisztelettel

[olvashatatlan aláírás]

A sikeren felbátorodva előhúzott még egy beutalót, mindjárt mellékelve hozzá az érvényes időpontot is.

– És ehhez mit szólna? – A fiatalember átvette, hangosan felolvasta:

Tisztelt Szemészet!

Kérem szíves szemfenék vizsgálatát.

kórisme: tinnitus

[olvashatatlan aláírás]

– Nem rossz, és viszonylag közeli a dátum. Rendben, ha még ad valamit, kap érte egy egészen közeli, fullos vérvételi lapot.

– Jó, van itt egy Tisztelt FOG!, de akkor kérek még egy vállmasszázst a fizioterápián, két héten belül. Nem nekem, csak cserének – füllentett.

– Várjon, jó-jó, de csak lassan, lassan... Van netán valami ütősebb is?

Tull úr körbepillantott, aztán kissé lehalkítva hangját, bizalmasan odabökte: – Veseműtét. Laparoszkópos! A legmenőbb klinikán, májusban!

A fiatalember is körbepillantott. Gyér volt a forgalom így délelőtt a piacon, alig pár ember lézengett a bódék között. Rákönyökölt a pultra:

– Tudja mit? Rakja ki, mije van, aztán megegyezünk.

Benne voltak a bizniszben. Tull úr majdnem mindent elővett, szétterítette a lapokat a pulton, mutogatott, magyarázott, a fiatalember a szemüvegét is felrakta. Pusmogtak, hümmögtek, és gazdát cserélt egy tüdőszűrés, egy ingyenes koleszterinvizsgálat és vastagbélvizsgálat, röntgen- és MRI-időpont, még egy hetes bentalvós fejfájásklinikai vizsgálat is. Alkudoztak, érveltek,

nagyjából meg is egyeztek, Tull úr csak az idősothoni listás helyet fájlalta, ehhez viszont nagyon ragaszkodott a fiatalember („nekem is kell élnem valamiből, és tudja, nagy a kereslet”). Végül megegyeztek, mert a fiatalember még hozzácsapott a paklihoz egy interferonkúra-kvótát.

Tull úr összepakolt és hazaindult, azon töprengve, hogy vajon melyikük csinált jobb üzletet.

– Halló, várjon még! – szólt utána a fiatalember. A füléhez szorított telefonba hallgatva visszaintegette Tull urat. Letette a telefont, és előrehajolva még közelebb intette.

– Nézze, egy régi kedves kuncsaftom hívott. Nincs véletlenül magának egy áprilisi temetése?

Tull úr kissé vonakodva felelt:

– Éppenséggel lenne.

– Milyen? Normál? – érdeklődött izgatottan a fiatalember.

– Komplet. Hamvasztás, ravatalozás, pap, kántor.

– Mit kér érte? – kérdezte csillogó szemmel a fiatalember. – Visszaadom az idősothoni megüresedést.

Tull úr egy pillanatot elgondolkodott, majd a kezét nyújtotta:

– Meg egy láda sör!

EUFÓRIA

– Közbejött még egy utolsó hajtási nap, sajnos ugrott a megbeszél program. Holnap hajnaltól késő estig foglalt vagyok. De tudod mit, ha már úgyis erre jársz, gyere ki velem. Reggel ötök felveszlek.

Tull úr belegondolt, és izgalomba jött. Gyerekkorában minden indián- és vadászkönyvet elolvasott. Később aztán ezek a témák a padlásra kerültek, de most itt az alkalom: megnézheti közléről, milyen egy igazi vadászat.

Kemény fagy, sötét, megbeszél utcasarok, aztán egy falu szélén még valaki. Érkezés még sötétben, kocsiajtók csapódása, fegyverek zörgése, üdvözlések kalaplevéve, eligazítás, számhúzás. Új kéz szerencsés kéz.

Első hajtás. Kibicként kis háromlábú széken, csend. Mélázás a téli erdő különösségén, a vadak alkalmazkodóképességén, a gyorsan lefolyó drámák brutalitásán – gondolta. Helyette: vacogás a hóban, a mínuszokban. Dörren pár puska, törés-zúzással nagy testű szarvasok törnek ki a fiatalosból, nyiladékok átugorva, mögöttük el. Most csak disznóra és rókára lövünk. Korábbi történet a baráttól élénk testbeszéddel: visszatörő szarvastehén ugrott ki a bokrosból egy kis tisztásra, hatalmas ívben, egyenest nekem, az első két lábára érkeve fejünk szinte összeért (meg tudtam volna nyalni), aztán az állat magát kicsavarva valahogy mégis elkerült.

Második hajtás. Egyetlen hosszú nyiladékon állnak a pusokások, vagy húszan, szezonvégi protokollvadászat jeles vendégekkel, erdészeti vezetőkkel, néhány külföldivel.

Mészárlásról szó sincs. A vadaknak jobbak az érzékszervei, gyorsak, ügyesek, jó, ha minden harmadik lövés talál. A barát, a híres céllövő is rendszeren hibáztat. Azért a hajtás végére ott fekszik vagy tizenöt fekete disznó.

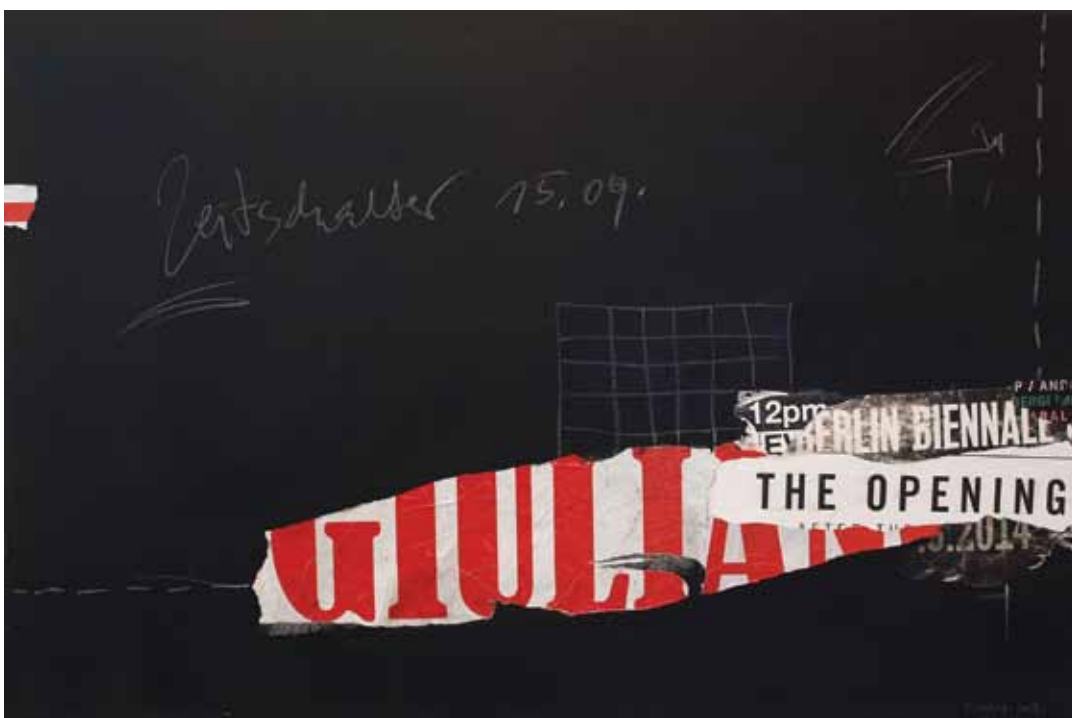
Intermezzo. A fagy kezd engedni, napsütéses tisztáson tűz, forró tea és virsli. Izgatott mesélések: hogy vette észre, hogyan lőtt rá, hogyan bukott fel. Idős, sokat látott pusokások teljes drukokban. A sztároknak véres töret a kalapján.

Harmadik hajtás. Egyedül vannak, a hajtás induló felén, csak a visszatörő vadra számíthatnak. A barát nekikészül, lenyeseget pár ágat, villás botra támasztja a pusokát. Róka, célzás, de messze van. Zörgés, szembe kocog egy

LAKNER ZSUZSA, Sziget, 2015

LAKNER ZSUZSA, Időkapcsoló, 2014

LAKNER ZSUZSA, Szabadtéri örültek ideje, 2015

vadkan, a barát követi a puskával, a nyiladékon lő. A vadkan hátsó fele leroskad, hörgő hangok, próbálja továbbhúzni magát. Még két csattanás, elfekszik.

Próbáld meg te is! Nem is gondolt rá (tilos, és ő sohasem lőtt még, nem is ambicionálja), de az unszolásra felveszi a nehéz, gyönyörű formájú puskát, próbacélzás (a futónak az orrára célozz, akkor találsz váll-lapon!), üresen próbacsettintés. Zörgés, rőt süldő lohol, hideg fejjel követi a céltávcsővel (milyen könnyű odatenni a keresztet!), erősen tartja a puskát (biztosan nagyot rúg), a keskeny nyiladék pillanatában az orrára húzza, dörrenés, bukfenc, nem mozdul. Egyszerű volt, de a barát teljes izgalomban, vállára csap, gratulál.

Újabb zörgés, távolabb három koca szalad, lőj már, nógatja a barát, de higgadt marad, messze vannak. Hirtelen megállnak, egyik jól látszik, odateszi a célkeresztet a váll-lapra, a koca felfordul. Bravó – így a barát. Egyszerű.

Lefújás, jön a felvezető, öreg, helyi szaktárs. Bár tilos volt átadni a puskát, a barát megsúgja az első lövést. Az öreg gratulál: így van ez, az első mindjárt sikerül, aztán a második huszadikra sem. Öreg – gondolja, de magában tartja –, a második is sikerült.

Befejezés. Teríték, disznók és pár róka, fáklyák, kürtszó, büszke fényképezkedés. Tull úr a háttérben sétál, nem mondja senkinek, a disznók a barát számláján.

Egyszerű, kettőből kettő. Higgadtan bármit és bárkit lelövök, minden vadnál és mindenkinél ügyesebb vagyok. És senkinek nem mondom el, szabálytalan, de jobb is így, titok. Én vagyok a legjobb és a leghallgatagabb, még a csodálatra sincs szükségem, annyira jó vagyok, tiszta eufória.

MEGNYUGTATÓ

– Ugye akkor is fogunk szeretkezni, ha már szakítottunk?

A férfit meglepte a kérdés. Félig betakarózva, ernyedten heverték az ágyon, a nő lustán, elégedetten, nyögdecseleszerűen szuszogott.

Tulajdonképpen miért is ne? Már csak egészségügyi szempontból is, az élvezeti értékről nem is beszélve.

Mert az tuti, hogy szakítani fognak. Tarthatatlan ez az állapot, elvileg nem illenek össze, elköteleződéseik is mások. Mindketten tudták ezt, és ha nem nagyon beszéltek is róla, tisztában voltak azzal, hogy nem sokáig tartható ez a kapcsolat.

– Rendben – mondta a férfi –, de azért leülünk néha majd egy sörrre, baráti beszélgetésre?

– Jó, persze – szólt kis késleltetéssel, vontatottan a nő. – Szerintem egy-egy mozi vagy színház is belefér majd. És – elmosolyodott – azért egymás születés- meg névnapját is számon tarthatjuk.

Hát igen, mindig meghatotta a férfit a nő odaadó figyelmessége, ami a dátumok számontartásában és a találó ajándékokban is megnyilvánult.

– Oké, de – gondolom – néha csinálsz majd egy-két szendvicset, ha hosszú útra megyek.

– Nincs akadály, és szerintem el se kell költöznöd, elvégre elférünk, nem zavarjuk egymást. Meg aztán napközben is jól jöhet néha egy-egy biztató ölelés. Este meg, ha úgy adódik, akár kézen fogva is végigmehetünk a sétálóutcán.

– Részemről rendben – bólintott a férfi.

Tull úr örült, mert nem szerette a látványos felfordulást, és így most nyugodtan nézhetett a jövő elébe.